

Arrest

nr. 194 292 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 22 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 februari 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenrecht) onontvankelijk verklaard wordt en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen worden op 23 november 2015 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partijen bij beschikking van 6 februari 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 22 oktober 2015 waarbij een aanvraag om machting tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar “de beginselen van behoorlijk bestuur” geeft zij niet aan welke andere beginselen zij, naast de zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht. Waar zij in haar uiteenzetting theoretisch lijkt te verwijzen naar de hoorplicht, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat aan te geven op welke manier de eerste bestreden beslissing deze precies zou schenden. In deze mate komt het eerste middel onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de eerste bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijk beperkt tot een theoretische uiteenzetting. Met betrekking tot de concrete elementen haalt de verzoekende partij in haar betoog aan dat zij reeds sedert 1994 in België verblijft, hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en dat de zij in 1994 asiel heeft aangevraagd hetgeen gemakkelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken gecontroleerd kan worden. De Raad merkt op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing aangeeft dat zij sedert 1994 haar land van herkomst zou hebben verlaten, verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst en dat zij hier geen bewijzen van voorlegt. De verzoekende partij doet met haar loutere en algemene verwijzing naar een asielaanvraag in 1994 hier geen afbreuk aan. De gemachtigde zet tevens onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State uiteen dat de overige aangehaalde elementen, waarbij hij de concrete elementen opsomt, niet verantwoordt dat de aanvraag om machting tot verblijf in België wordt ingediend. Het zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld, aldus de gemachtigde. De gemachtigde voegt nog toe dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform “art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”. De Raad merkt hierbij op dat de eerste bestreden beslissing inderdaad slechts betrekking heeft op de ontvankelijkheid van de aanvraag. In de mate dat de verzoekende partij onder verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 24 mei 2004 nog betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt uiteengezet waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen van integratie niet zouden kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing hieromtrent dan ook wel degelijk wordt gemotiveerd. Het arrest waarnaar de gemachtigde verwijst, waarop de verzoekende partij geenszins ingaat, is overigens recenter dan dat waar de verzoekende partij naar verwijst in haar verzoekschrift. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier voornoemd arrest een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

Waar de verzoekende partij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het langdurig verblijf van de verzoekende partij niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te

gebeuren in de gegrondheidsfase, merkt de Raad nog op dat dit niet als dusdanig blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt verder dat de gemachtigde er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat zij alhier haar centrum van belangen heeft opgebouwd en gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten. Zij meent dat er dan ook moeilijk van haar verwacht kan worden dat zij voor onbepaalde tijd terugkeert naar haar land van herkomst waar zij op geen enkele manier in haar levensonderhoud kan voorzien. Zij besluit dat het feit dat zij haar centrum van belangen dat zij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de voornoemde elementen ter ondersteuning van haar betoog geenszins staft en zich aldus beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij gaat niet inhoudelijk en op concrete wijze in op de motieven van de gemachtigde. Zij zet geenszins uiteen op welke manier de motieven van de gemachtigde – onder meer dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven, de overwegingen aangaande artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het gezins- of privéleven, familiale en gewone sociale relaties – niet zouden volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald, of met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden. Met dit betoog toont zij een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aan. Evenmin toont zij aan dat de motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, dat de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig zou zijn voorbereid of niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat deze met machtsoverschrijding werd genomen. Daar waar de verzoekende partij elementen uit haar aanvraag herhaalt en waar zij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Het eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verzoekende partij voert tegen deze beslissing in een tweede middel de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”, duidt zij ook hier niet aan welke beginselen zij, naast de opgesomde beginselen, precies geschonden acht. Het tweede middel komt dan ook slechts ontvankelijk voor, daar waar het betrekking heeft op de concreet aangehaalde beginselen.

Waar de verzoekende partij meent dat het bestreden bevel niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van 21 jaar nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, en dat de beslissing met dit element op geen enkele manier rekening houdt waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij de in de tweede bestreden beslissing opgenomen motivering niet betwist. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten waarbij hij specificeert dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan op grond waarvan zij aanneemt dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet reeds zou volstaan om de tweede bestreden beslissing te schragen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel – dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2 Op 21 februari 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: *“De advocaat van VzP merkt op dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren, dat hij sedert 1994 in België verblijft, dat hij geen vrienden of familieleden meer heeft in zijn land van herkomst, minstens met hen geen contact heeft en dat het centrum van zijn belangen in België gelegen is.*

VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen slechts elementen herhaalt die zij reeds in haar verzoekschrift had aangevoerd en dat hierop middels de beschikking van 6 februari 2017 reeds werd geantwoord.

In de mate dat zij specificeert dat zij geen vrienden of familieleden meer heeft in het land van herkomst en er minstens geen contact meer mee heeft, is dit slechts een andere manier om te stellen dat zij alles heeft achtergelaten, zoals het luidde in het verzoekschrift. De verzoekende partij gaat geenszins op concrete wijze in op de motieven uit voormelde beschikking en doet er geen afbreuk aan. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind. In de mate dat de verzoekende partij met dit betoog toch een nieuwe dimensie wenst toe te voegen aan haar uiteenzetting in haar verzoekschrift, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe argumenten of nieuwe dimensies naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe ‘middelen’ zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 februari 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS